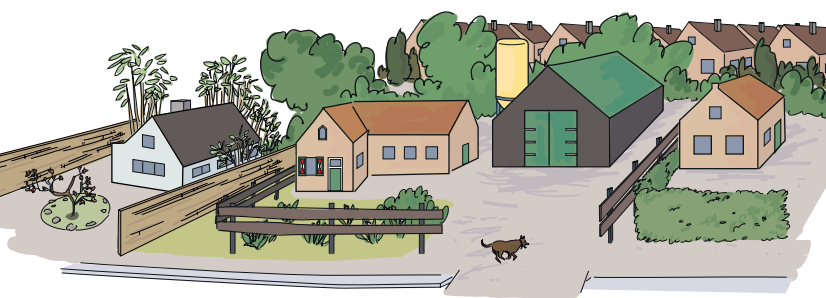

Paul Dijkzeul is de laatst overgebleven melkveehouder in zijn gemeente

Klem tussen duin en dorp

Het bedrijf van Paul Dijkzeul ligt pal tegen de Kennemerduinen aan de Noordzee. 's Zomers rijdt Dijkzeul met trekker en melktank naar de weide verderop om zijn koeien te melken.

tekst Jorieke van Cappellen

'Mijn bedrijfsvoering zal nooit perfect zijn'

BOEREN IN HET DORP

PAUL DIJKZEUL

Hij is de laatst overgebleven melkveehouder in zijn gemeente. Enige weemoed klinkt door in de stem van Paul Dijkzeul. 'Vroeger zaten hier wel dertig melkveebedrijven, maar omdat je hier tegen de duinen zo weinig uitbreidingsmogelijkheden hebt, is iedereen inmiddels vertrokken of omgeschakeld naar bijvoorbeeld pensionpaarden.'

Toegegeven, de ligging van het bedrijf van Paul (45) en Jacqueline (51) Dijkzeul is niet de meest ideale. De boerderij ligt aan een van de dorpsstraten van Santpoort-Zuid en is aan de voor- en zijkant ingeklemd door dorpsbebouwing. De duinen omsluiten de acht hectare metende huiskavel aan de andere zijden. De zestigkoppige veestapel van Dijkzeul is gehuisvest in de zeer goed onderhouden grupstal uit 1974. Op de oude deel van de boerderij staat in de winter het jongvee.

Als neventak houdt Dijkzeul twaalf pensioonaarden. In 1988 kocht Dijkzeul met zijn ouders het bedrijf, wat destijds een hele vooruitgang was. 'We hadden eerst een pachtbedrijf in Haarlem, maar wonden op afstand in een rijtjeshuis.'

In de loop van de jaren werden de mogelijkheden van het melkveebedrijf in Santpoort-Zuid echter steeds meer ingeperkt. 'Het duingebied is aangemerkt als Natura 2000-gebied en we zitten aan de max van onze milieuvergunning. Zelfs binnen in de stal mogen we niets meer veranderen en geen enkele extra dierplek creëren.'

Wind door de melkwagen

Het melken op de grupstal en de verzorging van de zestig koeien is fysiek zwaar werk, hoewel de koeien wel veel individuele aandacht krijgen. 'We hebben al

diverse honderdtonners gehad en de oudste koe is veertien jaar.' 's Zomers gaan de koeien naar een weideperceel in Haarlem, waar ze het hele weideseizoen blijven op 36 hectare. 's Ochtends gaat Dijkzeul om vijf uur met de trekker op pad, om dan drie uur later met een volle melktank terug te keren naar het bedrijf, want het melken gebeurt in een melkwagen. 'Ja, het is niet ideaal', weet Dijkzeul. 'Maar ik kan er ook ongelooflijk van genieten. De natuur 's ochtends vroeg is zo mooi. Bij mij waait de wind door de melkwagen en onder het melken zie ik de vliegtuigen van Schiphol opstijgen en de schepen door het Noordzeekanaal varen. Welke boer kan dat nu zeggen?'

Het is niet dat de gemeente hem weg wil hebben, zegt Dijkzeul over de beperkingen waar hij mee te maken heeft. De vee-

houder zat al diverse malen om tafel met gemeente en provincie voor de bouw van een nieuwe ligboxenstal. Aanvankelijk leek een bedrijfsverplaatsing naar de 36 hectare in Haarlem een optie, maar nieuwbouw paste daar niet in het bestemmingsplan. Op de huidige plek tegen de duinen van Santpoort-Zuid is het, rekening houdend met de stankcirkel voor de omliggende huizen, eveneens onmogelijk, of Dijkzeul moet zijn veestapel nog verder inkrimpen. 'Het is de vraag of dat de investering wel waard is voor een bedrijf waar ik waarschijnlijk de laatste melkveehouder zal zijn.'

Verknocht aan unieke plek

Ondanks de beperkingen zijn Paul en Jacqueline Dijkzeul enorm verknocht aan de unieke plek van hun bedrijf. 'We hebben een werkelijk schitterend uit-

zicht op de duinen en 's zomers bruist het van de wandelaars en fietsers die allemaal via onze straat richting de duinen gaan. Er gebeurt hier altijd wat.'

In het dorp wonen heeft meer voordelen. 'Het is gemakkelijk om snel even boodschappen te doen. Uit sociaal oogpunt is het ook leuk. Mensen komen graag even een kijkje nemen als ik aan het werk ben met de koeien.'

Het zware werk neemt de veehouder voor lief. 'Zolang mijn lichamelijke gezondheid het toelaat, ga ik gewoon door. Mijn bedrijfsvoering zal nooit perfect zijn. Maar koeien melken is en blijft het mooiste vak dat er is. Ik ben eigen baas en ik houd van de zorg voor mijn dieren en van de afwisseling in het werk. Ik hoor niet bij de grote ondernemende boeren. Maar ben ik daardoor minder gelukkig? Absoluut niet.' |

Koeienlucht in het dorp

'Alsof er een beetje platteland in het dorp is', zegt buurvrouw Elisabeth Bakker over het bedrijf van Paul en Jacqueline Dijkzeul. 'Ze wonen in een best deftige buurt. Maar iedereen is blij met Paul en Jacqueline, het zijn sociale mensen.' Het gebrom van de trekker die om vijf uur 's ochtends door het dorp rijdt, vindt Bakker niet erg. 'Het klinkt juist vertrouwd.' En de koeienlucht? 'Ja, die ruiken we af en toe. Maar dat geeft nou juist dat buitengevoel.' Bakker zou de koeien niet willen missen. 'Als ze in de herfst terug naar de boerderij komen, zie je de koeienruggen in de veewagen. Hé, ze zijn weer thuis, denk ik dan.'